

De ce am plecat din mănăstire

Marturia fostului preot romano-catolic

Miguel Carvajal

Era ora 4 dimineața. Am luat într-un geamantan cât mai multe haine și alte obiecte personale. Luasem deja hotărârea fermă: să părăsesc mănăstirea. Am deschis cu grijă ușa chiliei mele fără să aprind lumina, căci dacă eram descoperit în timpul fugii urma să fiu confruntat cu consecințe dintre cele mai gra-ve pentru mine.

Am ajuns până la o biserică romano-catolică dintr-o localitate mărunță. Deoarece nu știam încotro s-o apuc, am intrat în ea. Înaintea altarului înalt ardea candelabrul. M-am furișat tiptil pe culoarul central, apoi m-am hotărât să ies pe o ușă laterală care ducea într-o curte liniștită. Nu aveam unde să mă duc, și speram să mă pot gândi aici în tăcere la următorul pas de făcut. Îmi dezbrăcasem deja hainele de călugăr franciscan și mă îmbrăcasem în haine civile.

Viitorul rece, nesigur

Nu era ușor să trag în urma mea o linie de încheiere, să pun punct vieții de până atunci. Curând vor apărea îndoieli; lupta era mare, dar nu trebuia să mă întorc la sclavia Bisericii Romano-catolice. Când am plecat din curte și am ieșit în piața sătucului, vântul rece dinspre vulcanul Cayambe, cu o înălțime de șase mii de metri, aproape m-a paralizat. Am fost copleșit de frig și de teamă în privința viitorului.

Acum aveam libertate, dar încotro s-o iau? M-am uitat pentru ultima oară spre ferestruica chiliei mele din mănăstire, amintindu-mi cât mă îndoisem, cât luptasem, cât studiasem și mă rugasem ca să-mi găsesc pacea sufletului. Zidurile mănăstirii puteau adevărat să mă liniștească când mă gândeam în confuzia mea că poate Dumnezeu nu-mi va ierta păcatele. Am descoperit că sacrificiile și postul nu erau suficiente, ci numai experiența nașterii din nou putea realiza lucrul acesta. *„Iesus a răspuns și i-a zis: Adevărat, adevărat îți spun, dacă un om nu se naște din nou nu poate vedea Regatul lui Dumnezeu“* (Ioan 3:3).

Traversând piața satului, am devenit conștient de faptul că episcopul și preoții lui locuiau acolo și că nu trebuia să fiu văzut. Acum, gândurile îmi erau îndreptate spre viitor, și eu pășeam repejor pe strada pustie. Eram obosit și găfâiam pe măsură ce urcam și coboram dealurile cu geamantanul pe umăr. Mă îndreptam spre Quito, unde locuia mama. Când am auzit sunând clopotele în satul din care tocmai fugisem, m-am așezat istovit și am început să plâng. M-a copleșit ispita de a mă întoarce de unde plecasem. Acum răsărea soarele pe cerul ecuadorian.

Trăisem în mănăstire timp de zece ani. Mă gândeam la studenții, la preoții și la călugării de acolo și cum împărtășisem cu ei toate greutățile vieții și mâncarea sărăcăcioasă. Îi cunoscusem pe călugării răi și pe cei buni, dorințele, conversațiile și secretele lor. Tare aș fi dorit să-i am tovarăși pe câțiva dintre ei, pentru că drumul era așa de pustiu. Dar ei și-ar atrage asupra lor mânia unei Biserici furioase dacă ar pleca de la mănăstire. De asemenea, ar trebui să fie gata să facă față luptelor vieții și presiunilor spirituale.

Dezamăgirea familiei

Dacă cineva dorește să iasă din Biserica Romano-catolică, trebuie să fie gata să suporte supărarea familiei, rudelor și prietenilor, să fie criticat din toate părțile și să facă față unui viitor nesigur fără loc de muncă. Un munte de dificultăți și de frustrări se ridică în fața tânărului credincios, dar avem o promisiune și Biblia drept călăuză. „*Și voi veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi*“ (Ioan 8:32). Eu am preferat să ies din Biserică și să fiu independent. Eram sătul de ipocrizie și de o religie fără spiritualitate.

În cele din urmă am ajuns la un orașel și m-am dus la gară. Deoarece fuse-sem preot și acum eram în haine civile, era mai bine să nu fiu văzut de nimeni. Ar fi fost prea jenant pentru oameni să vadă un preot care, după părerea lor, decăzuse atât de mult. De aceea, am plecat pe jos până la Quito, capitala Ecuadorului. Cam după două ore am intrat în casa mamei mele.

Lacrimile mamei

Mama a plâns din cauză că plecasem de la mănăstire. Ea nu avea de unde să știe cât dorisem să-L găsesc pe Salvator. Aici mă aflam în fața altei ispite. De dragul mamei m-am hotărât să rămân în Biserica Romano-catolică, fără însă să mă întorc în mănăstire.

După atâția ani petrecuți în mănăstire îmi venea greu să-mi văd iarăși de viața civilă. Obiceiurile oamenilor normali sunt atât de diferite de cele ale preoților! Mă simțeam într-adevăr nenorocit și deprimat. Am hotărât să caut plăcere în poftele tinerești ale lumii, cum ar fi băutul, fumatul, dansatul și mersul în locuri de proastă reputație. Nu credeam că este ceva greșit, pentru că în mănăstire asemenea lucruri erau ignorate.

În cele din urmă am lucrat ca profesor într-o școală romano-catolică, dar numai timp de două luni. Aveam dorința să-mi continui pregătirea, dar Dum-nezeu îmi cunoștea inima, și de aceea planurile mele au fost zădărnicate.

Aveam un prieten care lucra la stația de radio creștină HCJB. El mi-a scris despre salvarea în Cristos. Dar eu mi-am bătut joc de el și i-am răspuns că un preot știe mai bine ce este bine pentru oameni. Fusesem învățat că Biserica protestantă este rea. Un preot, care îmi fusese profesor de istorie la mănăstire, mi-a dat de știre că fuga mea va fi trecută cu vederea dacă mă întorc în mănăstire.

O creație nouă în Cristos

Într-o zi am întâlnit câțiva evanghelici. Am vorbit cam două ore cu unul dintre ei, discutând despre Domnul și despre calea de salvare. Aceste versete au fost citate în cursul discuției: „*Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă. Căci Dumnezeu nu L-a trimis în lume pe Fiul Său ca să judece lumea, ci ca lumea să fie salvată prin El. Cine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede, e deja judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu*“ (Ioan 3:16-18). Și: „*Acestea sunt scrise ca voi să credeți că Iesus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând, să aveți viață în Numele Său*“ (Ioan 20:31).

În acest moment L-am primit pe Domnul Iesus Cristos ca Salvator al meu și am devenit o creație nouă. Viața mi-a fost schimbată, și pentru prima dată am simțit ce înseamnă salvarea. Aveam 32 de ani. De la convertire mi-am reluat adevăratul nume, Miguel Carvajal. În mănăstire eram cunoscut ca fratele Fernando. Eram nespus de fericit. Vecinii au început să râdă de mama și să spună că mi-am pierdut mințile. Ei voiau să mă forțeze ca să mă întorc în Biserica Romano-catolică, dar nu știau că pentru mine totul se înnoiește.

Ispite

Am fost în continuare ispitit să mă întorc. În timpul celebrării romano-catolice a Săptămânii Sfinte în aprilie 1960, vechea mea viață s-a trezit. Eram confuz și m-am hotărât să plec la Guayaquil, deși aveam foarte puțini bani și nu cunoșteam pe nimeni acolo. În Guayaquil m-am îmbolnăvit de malarie. În această situație mi-a venit gândul să mă întorc ca fiul risipitor la casa mamei și la mănăstire, dar Dumnezeu l-a trimis pe unul dintre servii Săi fideli, care m-a luat acasă la el și m-a îngrijit.

Dorința mea pentru toți cititorii

Când m-am simțit mai bine, am găsit un loc de muncă și am început să-L servesc pe Domnul. Am frecventat și o școală biblică. Acum sunt fericit să predic mesajul salvării și să-L servesc pe Domnul în biserica Bereea din Ecuador.

Aș dori să citesc cu tine cuvintele Domnului din Ioan 6:47: „*Adevărat, adevărat vă spun: Cine crede în Mine are viață eternă*“. Înțelesul acestei afirmații este foarte limpede. Și totuși e foarte greu să credem numai în Cristos, deoarece, pentru a face aceasta trebuie mai întâi să renunțăm la toate tradițiile false omenești și religioase și să ne punem încrederea numai și numai în Iesus. Pe baza sacrificiului Său încheiat, noi avem viață eternă.

Este foarte important ca un catolic să se ocupe de evanghelie, așa cum se explică în 1.Corinteni 15:3-4: „*Căci mai întâi v-am predat ceea ce am primit, și anume, că Cristos a murit pentru păcatele noastre, potrivit Scripturilor, că a fost înmormântat și că a înviat a treia zi, potrivit Scripturilor*“. Dacă crezi cu adevărat că Iesus Cristos a plătit complet prețul pentru salvare, și dacă, prin credință, te încrezi în El din toată inima ta, atunci ești liber de păcat și ai viață eternă.

Miguel Carvajal este pastorul unei biserici evanghelice în Quito, Ecuador. Într-o școală biblică locală predă cursul de „consiliere matrimonială“. El lucrează cu „Vocea Anzilor“, postul de radio HCJB în limba spaniolă din Quito. El face călătorii în satele indiene și predică acolo evanghelia.

Dorința sa profundă ca romano-catolicii să cunoască adevărul se vede și în versiunea spaniolă a filmului video „Catolicismul: o credință în criză“.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

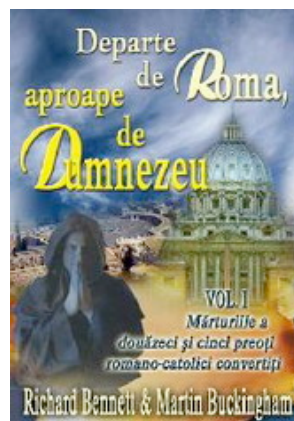
Aceasta marturie este preluata din cartea
Departe de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum I
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. I

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch
www.clkv.ch